LIST CENTRÁLNEHO KRUHU DOMÁCEJ CIRKVI PRE FORMAČNÝ ROK 2026/2027
„Pane, urob nás nástrojmi svojho pokoja“

Drahé spoločenstvo domácej cirkvi! Drahí kňazi slúžiaci v domácej cirkvi!

POKOJ JE DAR KRISTOV
„Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam“ (Jn 14,27)

Na začiatku formačného roka domácej cirkvi 2026/2027 vám posielame List z Centrálneho kruhu, ktorý nadväzuje na tému „Svoj pokoj vám dávam“ (Jn 14,27), ktorá sa bude sláviť v roku 2026 v celom Hnutí Svetlo-Život. Obsah Kongregácií zodpovedných a Dní spoločenstva nás viedol od pokoja srdca k pokoju, ktorý prežívame v každodenných vzťahoch. Teraz sa chceme na túto cestu pozrieť najmä z pohľadu manželstva, rodiny a spoločenstva domácej cirkvi. Tejto téme sme sa venovali počas 29. púte rodín domácej cirkvi do Kališa. Spoločne chceme počuť slovo, ktoré Kristus hovorí svojim učeníkom: „Pokoj vám.“

Počas májového stretnutia si Centrálny kruh uvedomil, že v kontexte témy pokoja v nás obzvlášť silno rezonujú slová františkánskej modlitby „Pane, urob nás nástrojmi svojho pokoja“. Chceme si tieto slová osvojiť ako náš duchovný program na nasledujúci rok. Pripomínajú nám, že skutočný pokoj sa rodí z otvorenosti Božej prítomnosti, z ochoty podstúpiť premenu srdca a zo záväzku k zmiereniu a jednote v manželstve, rodine, spoločenstve a svete. Modlitbou „Urob nás nástrojmi“ uznávame, že pokoj nezačína našimi stratégiami, názormi a emóciami, ale odovzdaním sa Kristovi.

Pokoj, ktorý tak zúfalo potrebujeme v dnešnom svete, nie je len ovocím priaznivých okolností, vyriešených problémov alebo absencie ťažkostí. Kristus, ktorý stál medzi svojimi učeníkmi po zmŕtvychvstaní, neprišiel k tým, ktorí mali usporiadaný život a nebojácne srdcia. Prišiel k tým, ktorí boli stratení, vystrašení a neistí si budúcnosťou. Prvé slová, s ktorými Zmŕtvychvstalý stál medzi nimi, boli: *„Pokoj vám“ (Jn 20,19).*

Aj dnes prichádza zmŕtvychvstalý Kristus do našich manželstiev, rodín a spoločenstiev s rovnakým darom. Jeho pokoj nám dáva silu nepodľahnúť skľúčenosti, pomáha nám zachovať si nádej a pripomína nám, že v našich každodenných bojoch nie sme sami. Jeho pokoj prijímame a obnovujeme vo sviatostiach, v osobnej modlitbe, v počúvaní Božieho slova, v manželskom dialógu a v každodennom zverovaní Bohu toho ťažkého. Práve tam sa učíme vidieť seba, svojich manželov/manželky a ostatných očami lásky.

POKOJ VO SVETE PLNOM NAPÄTIA
„Vo svete máte súženie, ale dúfajte“ (Jn 16,33)

Žijeme v dobe, keď sa mier zdá byť krehký a ohrozený. Vidíme vojny, sociálne napätie, nedôveru, ekonomické krízy, osamelosť a únavu, ktoré prenikajú aj do našich rodín, domovov a komunít. Mnoho ľudí dnes zápasí so strachom a nepokojom. Neustály konzum a honba za materiálnymi statkami sa zdajú byť únikom pred skutočným pokojom. Žijeme rýchlo a sme bombardovaní nekonečnými informáciami. Stáva sa, že sa snažíme nájsť istotu v tom, čo vlastníme, čo dosiahneme alebo čo dokážeme naplánovať. Nemôžeme brať pokoj ako samozrejmosť. Pokoj si vyžaduje starostlivosť, bdelosť srdca a neustály návrat k Tomu, ktorý je jeho zdrojom. Pokoj nie je v prvom rade stavom mysle, ale darom zmŕtvychvstalého Krista. Svätý Augustín, ktorého citoval pápež Lev XIV. vo svojom posolstve k Svetovému dňu pokoja 2026, napísal: *„Ak chcete k nemu [pokoju] pritiahnuť aj iných, najprv ho sami majte a dodržiavajte. Nechajte ho vo vás horieť, čím zapálite aj ostatných.“* Preto sa oplatí začať našu starostlivosť o pokoj vo vlastných srdciach, manželstvách a domovoch, aby potom mohol vyžarovať do našich kruhov, farností a komunít.

POKOJ ZAČÍNA V SRDCI A V DOME

„A vo vašich srdciach nech vládne Kristov pokoj. “ (Kol 3,15)

Byť nástrojom pokoja znamená aj schopnosť počúvať a hovoriť pravdu s láskou. Prirodzeným miestom, kde sa učíme rozumieť druhým, je manželstvo. Práve tu sa dajú najľahšie vysloviť krásne slová lásky a jednoty, no zároveň najbolestivejšie zraniť netrpezlivosťou, tichom, iróniou, chladom alebo tvrdohlavým opätovným vzťahovaním starých zášťí. Pokoj v manželstve neznamená absenciu rôznych názorov. Pokoj sa rodí, keď sa manžel a manželka naučia byť si navzájom darom, a to aj uprostred únavy, sklamaní a každodenných obmedzení. Manželský dialóg, aj keď je ťažký, je priestorom, kde sa rodí vzájomné porozumenie a zmierenie.

Vo všednosti rodinného života vidíme, koľko malých gest prináša pokoj – úsmev, pomoc s domácimi prácami, spoločne strávený čas alebo spoločná modlitba. Každé z týchto gest slúži na budovanie pokoja a formuje nielen naše srdcia, ale aj domov, v ktorom žijeme. Pápež Lev XIV. nám pripomína, že „pokoj nie je ani tak cieľ, ako skôr prítomnosť a cesta“ (Posolstvo k Svetovému dňu pokoja 2026). S vďačnosťou myslíme na manželské páry, ktoré verne budujú pokoj dialógom, odpustením, starostlivosťou o deti a službou druhým. Ich každodenný postoj svedčí o prítomnosti Krista v našich domovoch.

Mnohé páry a rodiny zažívajú chorobu, smrť blízkych, krízu viery, úzkosť z toho, že sa deti vzďaľujú od Boha, problémy s rodičovstvom, závislosti, rodinné konflikty, finančné problémy, pracovné preťaženie a pocit odmietnutia. Kristov pokoj neznamená, že všetky tieto problémy zmiznú. Pestovanie pokoja zahŕňa aj trpezlivé udržiavanie viery uprostred ťažkostí.

Takáto viera je osobným putom s Kristom, z ktorého sami manželia čerpajú silu. Otec František Blachnický nám pripomenul (Oáza animátorov evanjelizácie, december 1982), že pravá viera nemôže zostať bez vplyvu na život, pretože v nej človek nachádza oporu, zdroj sily, radosti a riešenie životných problémov. V cele smrti, 17. júna 1942, náš zakladateľ prijal milosť osobnej viery v Krista, ktorú zdieľal a viedol ostatných k stretnutiu s Ježišom – k životu v slobode, jednote a pokoji. Zdrojom pokoja, ktorý neskôr hlásal otec František Blachnický, neboli priaznivé okolnosti, ale stretnutie so živým Kristom. Ak Boh dokázal zapáliť vieru na mieste poznačenom rozsudkom smrti, môžeme dôverovať, že dnes pôsobí aj medzi nami. Žiadne ľudské srdce nie je stratené pre Boha a nádej zverená Kristovi nikdy nie je márna.

ODZBROJME SLOVÁ, OBNOVME VZŤAHY

„Z vašich úst nech nevyjde nijaké zlé slovo, ale iba dobré, na potrebné budovanie, aby prinášalo milosť tým, čo počúvajú.“ (Ef 4,29).

Spoločenstvo nie je miesto dokonalých ľudí. Je to priestor na stretnutie medzi ľuďmi, ktorí sa spoločne učia žiť evanjelium. „Prvým príspevkom, ktorý môžeme urobiť k budovaniu ľudskejšej civilizácie, je starať sa o svoje slová. ‚Odzbrojme slová a prispejeme k odzbrojeniu sveta.‘ Sila slov je nesmierna a zažívame ju v každodennej komunikácii, keď nám niekto povie niečo, čo zmení náš postoj – k lepšiemu alebo k horšiemu“ (Lev XIV., Magnifica Humanitas, 214).

Preto pokoj v spoločenstve vyžaduje od každého z nás pokoru, trpezlivosť a vzájomné prijatie. Ide o to, aby naše slová slúžili dobru a jednote. Komunita sa stáva domovom pokoja, keď je bezpečné hovoriť pravdu, priznať si slabosť, požiadať o pomoc a zažiť prijatie od ostatných. Ďakujeme tým v našich spoločenstvách, oblastiach a diecézach, ktorí trpezlivo pestujú jednotu, vedú dialóg v ťažkých situáciách a pomáhajú obnoviť vzájomnú dôveru.

Neexistuje trvalý mier bez odpustenia. Ani neexistuje autentická jednota bez dialógu. Odpustenie neznamená zabudnúť na to, čo je ťažké, alebo minimalizovať prežité zranenia. Je to rozhodnutie srdca, ktoré nechce budovať budúcnosť na zášti. Je to cesta, ktorá si často vyžaduje čas, modlitbu a Božiu milosť. Hoci ju niekedy musíme prejsť viackrát, len to vedie k slobode.

Dialóg nie je len výmena slov, ale stretnutie ľudí, ktorí chcú hľadať pravdu a cestu k

zmiereniu. Pokoj nie je len úlohou moderátorov spoločenstiev, animátorov alebo zodpovedných. Je to úloha každého Kristovho učeníka, ktorý kráča po tejto ceste.

PRINESME POKOJ INÝM

„Choďte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu!" (Mk 16,15)

Pokoj je aj svedectvo. Pokoj prijatý od Krista sa nemôže obmedziť na okruh nášho domova alebo kruhu. Musí obsiahnuť farnosti, pracoviská, štvrte, školy a širšiu verejnú sféru. Kresťan nebuduje pokoj mlčaním zoči-voči zlu, ale tým, že hovorí pravdu s láskou, rešpektuje dôstojnosť každého človeka a je pripravený slúžiť.

Pápež Lev XIV. poukázal na to, že „pokoj nie je... teória, ktorú treba overiť v laboratóriu, ani naivná ilúzia, záležitosť, ktorú treba vyriešiť pre vlastný prospech. Keď sa oň usiluje s úprimným srdcom, stáva sa skôr každodennou úlohou v našich životoch" (prejav v Lurdskej jaskyni vo Vatikánskej záhrade, 30. mája 2026).

Pokoj je teda darom aj úlohou. Prijímame ho od Krista, aby sa stal viditeľným pre ostatných prostredníctvom našich rozhodnutí, slov a činov. Jednota v spoločenstve nie je len ovocím nášho úsilia, ale predovšetkým darom Ducha Svätého.

Františkánska modlitba sa tak stáva konkrétnym programom života: zasievaním lásky tam, kde sa objavuje nepriateľstvo, odpustením tam, kde rastie zášť, jednotou tam, kde vznikajú rozdelenia, a nádejou tam, kde niekto stráca motiváciu pokračovať na ceste. Takéto svedectvo o prežívaní Božieho pokoja sa stáva formou evanjelizácie.

DUCHOVNÉ CVIČENIA (REKOLEKCIE) – ČAS OBNOVY A POSOLSTVA

„a obujte si pohotovosť pre evanjelium pokoja! " (Ef 6,15)

Jedným z privilegovaných miest na ceste formácie, kde Kristus obnovuje svoj pokoj v nás, sú duchovné cvičenia. Je to čas, keď sa môžeme zastaviť uprostred každodenných povinností, preskúmať svoje životy vo svetle evanjelia a znovu počuť Kristov hlas. Duchovné cvičenia sú priestorom pre metanoiu – premenu srdca, obnovu nášho vzťahu s Bohom a znovuobjavenie krásy nášho manželského povolania. Duchovné cvičenia v domácej cirkvi sú srdcom formačnej cesty a zostávajú jedným zo základných miest pre prežívanie charizmy Svetlo-Život. Preto sa oplatí nielen zúčastniť sa tejto formy obnovy, ale aj prevziať zodpovednosť za jej organizáciu a pozvať k nej aj ostatných. V tomto roku formácie sa bude téma evanjelizácie diskutovať počas stretnutí našich kruhov. Nech je to príležitosť znovuobjaviť hodnotu evanjelizačných duchovných cvičení, ktoré prehlbujú našu vieru a posilňujú nás v našom poslaní.

„Dvaja sú na tom lepšie ako sám človek (...), keď padnú, jeden zdvihne druhého." (Kaz 4, 9-10). Na ceste viery a formácie sa navzájom potrebujeme a duchovné cvičenia sú jedným z miest, kde môžeme túto potrebu spoločenstva naplniť. Niektorí z nás už roky odkladajú účasť na duchovných cvičeniach, možno presvedčení, že to nie je cesta pre nás, že nemajú čas alebo že po mnohých rokoch v domácej cirkvi neobjavia nič nové. Nechceme nikoho súdiť ani zľahčovať skutočné rodinné, zdravotné, profesionálne či finančné ťažkosti. Stojí však za to úprimne sa opýtať, či naše opakované odkladanie duchovných cvičení nie je spôsobené aj strachom zo zmeny, zvykom alebo nedostatkom dôvery, že nám Kristus ešte môže niečo dať. Účasť na duchovných cvičeniach je vzácny dar. Svätý Pavol predstavuje kresťanský život ako duchovný boj a vyzýva nás, aby sme boli pripravení hlásať dobrú zvesť pokoja (porov. Ef 6, 15). Práve duchovné cvičenia nás v tejto pripravenosti posilňujú.

Preto vás povzbudzujeme, aby ste tento formačný rok prežili ako osobitný čas rastu v Kristovom pokoji. Nech je to pokoj, ktorý najprv zakorení v našich srdciach, potom premení naše manželstvá a rodiny a skrze naše svedectvo dosiahne aj tých, ktorých nám Pán postaví na cestu.

BUĎME NÁSTROJMI JEHO POKOJA

„Blahoslavení tí, čo šíria pokoj“ (Mt 5,9)

Drahí manželia, kňazi a všetci, ktorí sú zodpovední za spoločenstvo! Nech je tento rok viac než len časom na rozhovory o pokoji. Prosme Krista, aby odzbrojil naše srdcia, naučil nás odpúšťať, obnovil naše manželstvá a urobil z našich domovov a komunít miesta, kde môžeme zažívať pravdu, lásku a nádej.

Nemôžeme odstrániť všetky konflikty ani riešiť každý strach našich blízkych. Môžeme sa však denne odovzdať Kristovi a dovoliť Mu, aby nás používal ako nástroje pokoja. Nech sa náš každodenný život stane odpoveďou na slová: „Pane, urob nás nástrojmi svojho pokoja,“ najmä keď prežívame Rok svätého Františka.

Otázky na zamyslenie a zdieľanie počas stretnutia v kruhu:

1. V akej konkrétnej oblasti nášho manželstva alebo rodiny dnes najviac potrebujeme prijať Kristov pokoj?
2. Aké jedno rozhodnutie chceme urobiť práve teraz (urobiť gesto alebo povedať slovo), aby sme vybudovali pokoj a obnovili vzťahy v našom dome alebo komunite?
3. Čo nám pomáha udržiavať si vieru a nádej tvárou v tvár ťažkostiam, bolestiam alebo odklonu našich blízkych od Boha?
4. Aký konkrétny krok – modlitbu za pokoj, odpustenie, zmierenie, účasť na duchovných cvičeniach, službu alebo vydávanie svedectva – nás Kristus pozýva urobiť v tomto formačnom roku?

Na záver zverme tento rok Pánovi slovami františkánskej modlitby.

Pane, urob ma nástrojom svojho pokoja. Daj, aby som vnášal lásku, kde panuje nenávisť; odpustenie, kde sa množia urážky; jednotu, kde vládne nesvornosť. Daj, aby som prinášal pravdu tým, čo blúdia; vieru tým, čo pochybujú; nádej tým, čo si zúfajú; svetlo tým, čo tápu vo tmách; radosť tým, čo smútia.

Pane, daj, aby som sa snažil skôr potešovať iných, než aby mňa potešovali; skôr chápať iných, než aby mňa chápali; skôr milovať iných, než aby mňa milovali.

Pretože len keď dávame – nadobúdame; len keď zabúdame na seba – nachádzame seba samých; len keď odpúšťame – dostáva sa nám odpustenia; len keď odumierame sebe – povstávame k večnému životu. Amen.

V mene Centrálneho kruhu Domácej cirkvi, Małgorzata a Tomasz Kasprowiczovci – národný pár Domácej cirkvi, otec Damian Kwiatkowski – národný moderátor Domácej cirkvi